მხოლოდ ერთი ქულა

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი". 26 აგვისტო.

"დინამო" (თბილისი) – "ნეფთჩი" (ბაქო) 1:1 (0:0).

"დინამო": გაბელია, სვანაძე, ჩივაძე, ხიზანიშვილი, მელიქია, დარასელია, კაკილაშვილი, სულაქველიძე (თავაძე), გუცაევი, ჟვანია, შენგელია.

"ნეფთჩი": რასულოვი, ალექპეროვი, აბდულაევი, უზბეკოვი, ხუდიევი, მიხაილევსკი, ახმედოვი, ნურმამედოვი, პონომარიოვი, ყურბანოვი (სადიხოვი), ჯავადოვი (ახანოვი).

მსაჯი: კ. ვიხროვი (კიევი).

გააფრთხილეს უზბეკოვი.

მატჩს დაესწრო 47.000 მაყურებელი.

საკავშირო ჩემპიონატის ყოველ მატჩს თავისი გარკვეული ქვეტექსტი აქვს მუდამ. უმაღლესი ლიგების გუნდებს წლების განმავლობაში ერთმანეთის მიმართ უმუშავდებათ გარკვეული ურთიერთდამოკიდებულებანი, იქმნება ტრადიციები. ამავე დროს ყველაფერი რაღაც დაუწერელი, უცვლელი კანონების კარნახით მიმდინარეობს, მაგრამ, ზოგჯერ, პირიქით, ხდება ისეთი მოულოდნელი გამონაკლისი, სიურპრიზი, რომლის ასახსნელად ყოვლისმნახველი სპეციალისტებიც კი ვერ პოულობენ კონკრეტულ, დასაბუთებულ განმარტებას და პასუხს. ასეთი იყო, თუნდაც, ამასწინანდელი მატჩი ტაშკენტში "ფახთქორსა" და "სპარტაკს" შორის. ტაშკენტელთა გუნდის ყველაზე თავგამოდებული გულშემატკივარიც კი ვერ იწინასწარმეტყველებდა მის მოულოდნელ შედეგს...

ერთ-ერთ ასეთ "გაურკვევლობას" შეიძლება მივაწეროთ თბილისის "დინამოსა" და ბაქოს "ნეფთჩის" ბოლო წლების შედეგები. თბილისელები ბაქოს გუნდს საკავშირო ჩემპიონატებში სულ 38-ჯერ შეხვედრიან და 20-ჯერ ჰყავთ დამარცხებული იგი, ბაქოელთა ანგარიშზე კი სულ 7 მოგებაა. ციფრები თავისთავად მეტყველებენ დინამოელთა დიდ უპირატესობაზე, თამაშის საერთო კლასში მართლაც არის საგრძნობი განსხვავება, მაგრამ ბოლო წლებში "ნეფთჩი" დიდად ეწინააღმდეგება "დინამოს" და თავგამოდებით იბრძვის თითოეული ქულისთვის.

ნათქვამის საილუსტრაციოდ მივმართოთ სტატისტიკას - წლებსა და ციფრებს. 1972 წელს თბილისის "დინამომ" პირველ წრეში მოუგო "ნეფთჩის" – 1:0, მაგრამ მერე დამარცხდა - 1:3, თუმცა მაშინ ბაქოელებმა ვერ გაუძლეს კონკურენციას უძლიერესთა შორის, ბოლო ადგილი დაიკავეს და 4 წლით გამოეთიშნენ უმაღლეს ლიგას. ამ საკმაოდ ხანგრძლივი შესვენების შემდეგ, 1977 წლიდან "ნეფთჩიმ" ზედიზედ 3 წლის მანძილზე თითო ფრეს მიაღწია თბილისელებთან მატჩებში, მაშინაც კი, როცა "დინამო" სსრ კავშირის ჩემპიონი გახდა 1978 წელს, ხოლო შარშან მოიგო ორივე წრის მატჩები - 2:0 და 2:1. წლეულსაც პირველ წრეში, 2 მაისს, ბაქოელებმა თავიანთ მინდორზე კვლავ გაიმარჯვეს ანგარიშით 1:0.

ამრიგად, ბოლო 2 წლის მანძილზე საკავშირო ჩემპიონატის 3 მატჩში თბილისის "დინამოსა" და ბაქოს "ნეფთჩის" შორის ბაქოელებმა სამივეჯერ გაიმარჯვეს, ამჯერად სიუჟეტი გუშინდელი თამაშის წინ საკმარისზე უფრო საინტერესო და დაძაბული იყო. ამას გარდა, სატურნირო ცხრილში შექმნილ ვითარებასთან დაკავშირებით, დინამოელებს ჰაერივით ესაჭიროებოდათ მოგება.

ესაჭიროებოდათ, მაგრამ პირდაპირ უნდა ითქვას, პირველ ტაიმში მათ ბევრი არაფერი გაუკეთებიათ, რომ სათანადოდ შეევსოთ თავიანთი აქტივი. პირიქით, ტაიმის მეტი წილი საგრძნობი უპირატესობა სტუმრების მხარეს იყო, ისინი უფრო ხშირად ფლობდნენ ბურთს,

ინიციატივა ჰქონდათ შუა მინდორში, რამდენიმე სახიფათო მომენტიც შექმნეს მოპირდაპირე კართან. გუცაევი ალბათ ერთადერთი იყო დინამოელთაგან, რომელიც სრული ძალით და შესაძლებლობით იბრძოდა შეტევისთვის, დანარჩენები, განსაკუთრებით ნახევარმცველები ხშირად კარგავდნენ ბურთს, არაზუსტად აწვდიდნენ ერთმანეთს, ვერ უმკლავდებოდნენ მეტოქეს.

მხოლოდ მეორე ტაიმში გამოასწორეს თბილისელებმა თამაში, მოწესრიგდა რგოლების ურთიერთმოქმედება, გუცაევს კარგად აუბა მხარი შენგელიამ, გამოცოცხლდა დარასელია, თითქმის მთელი 45 წუთი ბურთი არ მოსცილებია ბაქოელთა ნახევარს.

52-ე წუთზე გუცაევი გაიჭრა მარჯვენა ფლანგზე, ცენტრში გადააწოდა ბურთი და ჟვანიამ უშუალო ბრძოლაში წამით დაასწრო მეკარეს - 1:0.

ამის შემდეგ "ნეფთჩის" კარი განუწყვეტლივ ხიფათის ქვეშ იმყოფებოდა, ბურთი არ მოსცილებია სტუმრების კარს, მცირე ხნის მანძილზე ზედიზედ შეეძლოთ ანგარიშის გაზრდა შენგელიას (სამჯერ), დარასელიას, კაკილაშვილს, გუცაევს. არაერთხელ იხსნა თავისი კარი რასულოვმა და მაშინ, როცა ამ მინიმალური ანგარიშით მაინც უნდა დავკმაყოფილებულიყავით, ბაქოელები სწრაფ კონტრშეტევაზე გადმოვიდნენ, პონომარიოვმა კარის წინ მიაწოდა და ახმედოვმა თავით შორეულ კუთხეში გაგზავნა ბურთი - 1:1.

ეს მოხდა 88-ე წუთზე, სათამაშოდ სულ ორიოდე წუთი იყო დარჩენილი და დინამოელებმა ვეღარ შეძლეს მდგომარეობის გამოსწორება. "ნეფთჩიმ" მიაღწია ფრეს, მაგრამ ეს პრაქტიკულად გუნდს აღარაფერს აძლევს - ლიმიტი მას კარგა ხანია ამოწურული აქვს...

ბ. ქორქია.
"ლელო", 27 აგვისტო 1981 წ.